

Erika Johansen

HET LOT VAN DE TEARLING

*Deel 3 van de Koningin
van de Tearling-serie*

ISBN 978-90-225-8094-3

ISBN 978-94-023-0920-1 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Fate of the Tearling*

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers

Vertaling: Gerdien Beelen

Omslagbewerking: Wouter van der Struijs | Twizter.nl

Oorspronkelijk omslag: Sarah Whittaker / TW

© Shutterstock en Steve Bronstein / Getty Images

Zetwerk: Elgraphic bv, Vlaardingen

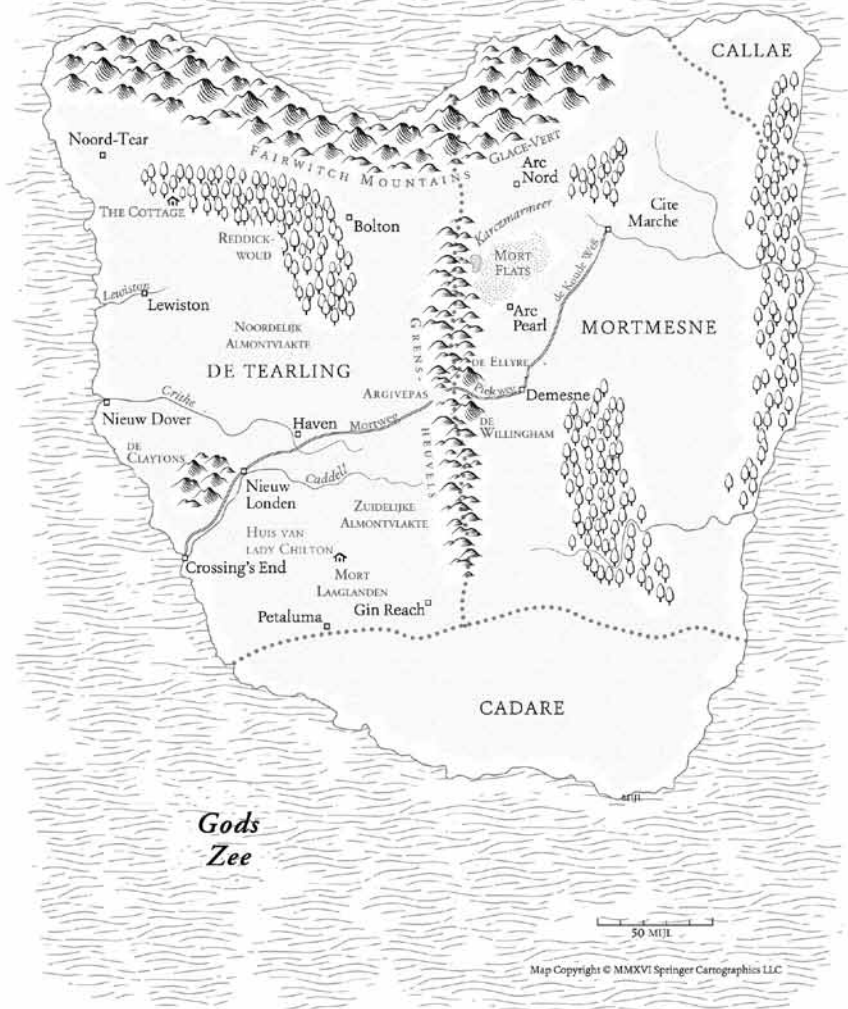
© 2016 Erika Johansen

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Shane, die me nooit vraagt om iemand anders te zijn.

Fairwitch-
zee

Gods
Zee

50 MIJL

Map Copyright © MMXVI Springer Cartographics LLC

De Wees

Ver voor de heerschappij van de Rode Koningin van Mortmesne was de Glace-Vert al een verloren zaak. Het was een vergeten taiga in de schaduw van het Fairwitchgebergte, waarvan de geharde vlakten met een miniem vleugje gras bedekt waren en de weinige dorpjes niet meer waren dan groepjes hutten bij een moeras. Weinigen waagden zich ten noorden van Cite Marche, tenzij er geen andere optie was, want het leven op deze vlakten was hard. 's Zomers stikten de dorpelingen van de Glace-Vert van de hitte; 's winters was het er ijskoud en leden ze honger.

Maar dit jaar was er iets nieuws om bang voor te zijn. De bevroren gehuchten waren hermetisch afgesloten, omgeven door pas gebouwde omheiningen, en achter die omheiningen hielden mannen de wacht, met jachtmessen dwars over hun knieën, weinig meer dan schimmen van wachters. Wolken bedekten de maan, maar deze wolken kondigden nog niet de sneeuw van de Fairwitch-winter aan. In de uitlopers van het gebergte huilden wolven in hun vreemde taal, treurend om de voedselschaarste. Binnenkort zouden de roedels door wanhoop naar de bossen in het zuiden worden gedreven om op eekhoorns en hermelijnen te jagen, of heel af en toe een klein kind dat zo dom was om alleen het winterse bos in te gaan. Maar nu, om tien minuten over twee, vielen de wolven allemaal tegelijk stil. Het enige geluid dat in de Glace-Vert te horen was, was het eenzame gejammer van de wind.

Er bewoog iets in de schaduw van de uitlopers: de zwarte gestalte van een man die de steile helling beklom. Hij liep met vaste tred, maar hij bewoog zich voorzichtig, alsof hij gevaar verwachtte. Afgezien van zijn snelle, lichte ademhaling was hij onzichtbaar, slechts een schaduw tussen de rotsen. Hij was via Ethans Copse gekomen en was daar twee dagen gebleven voordat hij zijn weg naar het noorden had vervolgd. In het dorp had hij allerlei verhalen gehoord over de plaag die de bewoners bestookte: een wezen dat 's nachts actief was en kinderen meenam. Dit wezen had een oude naam in de Opper-Fairwitch: de Wees. Men had zich in de Glace-Vert nooit eerder zorgen hoeven maken over zulke dingen, maar nu breidden de verdwijningen zich uit naar het zuiden. Na twee dagen had de man genoeg gehoord. De dorpelingen mochten het de Wees noemen, maar de man kende de echte naam van het wezen, en ook al rende hij als een gazelle, hij kon niet ontsnappen aan zijn eigen gevoel van verantwoordelijkheid.

Hij is vrij, dacht de Fetch somber terwijl hij zich een weg baande door de doornstruiken op de helling. Ik heb hem niet vernietigd toen ik de kans had en nu is hij vrij.

Het idee kwelde hem. Hij had de aanwezigheid van Row Finn in het Fairwitchgebergte vele jaren genegeerd omdat de man bedwongen was. Om de paar jaar verdween er een kind; betreuenswaardig, maar hij had ergere dingen aan zijn hoofd. De Tearling, om te beginnen, waar maandelijks bijna vijftig kinderen verdwenen met officiële goedkeuring van de staat. Ook voordat die afschuwelijke zendingen plaatsvonden was de Tear altijd het onhandelbare kind geweest dat constant aandacht nodig had. De Raleighs wisselden onverschilligheid af met roofzucht, en de edelen bevochten elkaar om elk kruimeltje, terwijl het volk verhongerde. Drie lange eeuwen had de Fetch toegekeken terwijl de droom van William Tear steeds verder wegzakte in het moeras. Niemand in de Tearling kon Tears betere wereld nog zien, laat staan de moed opbrengen om ernaar te zoeken. Alleen de Fetch en zijn mensen wisten het, alleen zij herinnerden het zich. Zij werden niet ouder, zij gingen niet dood. De Fetch stal om zichzelf te vermaken. Hij schiep er een kleinzielig genoe-

gen in om de ergste Raleighs te kwellen. Hij hield de Tear-stamboom in de gaten, bijna terloops, terwijl hij zichzelf ervan probeerde te overtuigen dat het zin had. Tear-bloed was makkelijk op te sporen, want bepaalde kwaliteiten kwamen uiteindelijk altijd bovendrijven: integriteit, een verstandelijke benadering en een ijzeren wil. In de loop der jaren waren er een paar Tearen opgehangen wegens verraad, maar zelfs op het schavot verloren ze nooit die subtiele adellijke houding die de familie leek te karakteriseren. De Fetch herkende die houding: het was de aura van William Tear, de aantrekkingskracht die bijna tweeduizend mensen ervan had overtuigd hem te volgen over een oceaan naar het uitgestrekte onbekende. Zelfs het Mortse secreet, met al haar gebreken, had een heel klein beetje van die aantrekkingskracht. Maar de Rode Koningin plantte zich niet voort. Heel lang was de Fetch ervan overtuigd geweest dat de stamboom was afgebroken.

En toen: het meisje.

De Fetch siste toen er een doorn in zijn hand prikte. Hij doorboorde de huid niet; hij had al een eeuwigheid niet gebloed. Hij had vaak geprobeerd zich van kant te maken, maar had het uiteindelijk opgegeven, alsof het een verloren zaak was. Zowel hij als Row was gestraft, maar hij zag nu dat hij blind was geweest. Rowland Finn was zijn hele leven lang plannen blijven beramen. Ook hij had op het meisje gewacht.

Zij was de eerste troonopvolger van het huis Raleigh die niet in de Veste was opgegroeid. De Fetch observeerde haar vaak. Hij bezocht het huisje in het geheim als hij niets te doen had, en soms zelfs als hij wel iets te doen had. In het begin snapte hij er niet veel van. Kelsea Raleigh was een stil kind, in zichzelf gekeerd. Haar opvoeding leek grotendeels te zijn toevertrouwd aan die verschrikkelijke dragonder lady Glynn, maar de Fetch voelde dat de persoonlijkheid van het meisje langzaam maar zeker werd gevormd door de oude koninklijke gardist Bartholemew. Naarmate ze ouder werd omringde het meisje zich met boeken, en vooral dat overtuigde de Fetch ervan dat zij zijn bijzondere aandacht waard was. Zijn herinneringen aan de Tearen vervaagden steeds meer, ze verloren hun heldere glans en werden dof. Maar dit herinnerde hij zich: de

Tearen hadden altijd van hun boeken gehouden. Op een dag had hij toegekeken terwijl het meisje onder een boom voor het huisje zat en een dik boek in vier of vijf uur helemaal uitlas. De Fetch zat op meer dan dertig voet afstand verstopt tussen de bomen, maar hij zag dat ze er volledig in opging; hij had naar haar toe kunnen sluipen en tegenover haar kunnen gaan zitten zonder dat ze het zou merken. Ze was inderdaad net als de Tearen, zag hij nu; ze leefde evenveel in haar hoofd als erbuiten.

Vanaf die dag had hij het huisje voortdurend in de gaten laten houden door een van zijn mensen. Als een reiziger iets te veel interesse toonde in de bewoners – meermalen was Bartholemew vanaf de boerenmarkt door mannen naar huis gevolgd – werd er nooit meer iets vernomen van de geïnteresseerde partij. De Fetch wist niet eens precies waarom hij zo veel moeite deed. Het was intuïtie, en één ding dat William Tear er vanaf het begin bij hen in had gestampt, was dat instinct echt bestond en dat je erop kon vertrouwen. De Fetch voelde dat het meisje anders was. Belangrijk.

Ze zou een Tear kunnen zijn, zei hij op een avond bij het vuur tegen zijn mannen. *Het zou kunnen.*

Het was altijd mogelijk. Er waren meerdere leden van Elyssa's garde van wie hij de afkomst niet kende. Tear of niet, het meisje vroeg erom goed in de gaten te worden gehouden, en terwijl de jaren voorbijgingen veranderde hij subtiel van aanpak. Als Thomas Raleigh aanstalten maakte om daadwerkelijk een bondgenootschap aan te gaan met een van de machtige edelen van de Tear, richtte de Fetch al zijn aandacht op die edelman. Hij overviel karavanen en pakhuizen, roofde gewassen en verdween dan in de nacht. Als er maar genoeg werd gestolen onder Thomas' toezicht, verzuurde elk potentieel bondgenootschap al snel. Tegelijkertijd begon de Fetch zijn eigen voorbereidingen te treffen in Mortmesne, vlak voor de neus van de Rode Koningin. Als het meisje het tot op de troon bracht, wist de Fetch dat haar eerste test was hoe ze met de zendingen omging. Mortmesne stond open voor iedereen die wist hoe hij onrust moest exploiteren, en na jaren van geduldig werk was er een gezonde opstand op gang gekomen. Hij had zich door de jaren heen met zo veel din-

gen bezig moeten houden, dat het onontkoombaar was dat hij Row Finn had laten glijpen.

Plotseling rees er een gestalte op boven de rotsen voor hem en hij stopte met klimmen. Voor ieder ander zou het alleen maar een donker silhouet hebben geleken, maar de Fetch, die de gave had dat hij in het donker kon zien, zag dat het een kind was: een jongetje van een jaar of vijf, zes. Zijn kleren waren weinig meer dan vodden en zijn huid was bleek van de kou. Zijn ogen waren donker en onpeilbaar. Hij liep op blote voeten.

De Fetch staarde even naar het kind, tot op het bot verkild.

Ik heb hem niet vermoord toen ik de kans had.

De jongen sprong naar voren en de Fetch siste naar hem als een kat. De ogen van de jongen, die afwachtend waren opgeleefd, werden ineens weer somber en hij staarde verbijsterd naar de Fetch.

‘Ik ben geen vlees voor jou,’ snauwde de Fetch. ‘Ga je meester halen.’

De jongen staarde nog even naar hem en verdween tussen de rotsen. De Fetch bedekte zijn ogen en voelde dat de wereld op een bizarre manier kantelde binnen in hem, als een donkere draaikolk. Toen het meisje de Nieuwe London Bridge had laten afbreken had er een vaste overtuiging in hem postgevat, maar alle ogenblikken sindsdien leken een parade van twijfel. De Morten hadden haar gevangengenomen en uit Howells laatste boodschap werd duidelijk dat ze zich klaarmaakten om haar naar Demesne over te brengen. De Ware Koningin was eindelijk gearriveerd, maar ze was te laat gekomen.

Er daalde iets de helling af. Het was slechts een rimpeling in het duister, maar het was lang geleden dat iemand de Fetch kon besluipen. Hij bleef staan en wachtte. De laatste keer dat ze bij elkaar hadden gezeten voor een gesprek was... wanneer? Meer dan twee eeuwen geleden, toen James Raleigh nog op de troon zat. De Fetch had willen zien of Row hem kon doden. De ontmoeting was inderdaad omgeslagen in een hakpartij, maar geen van hen had een druppel bloed vergoten.

We waren vrienden, herinnerde de Fetch zich plotseling. Goede vrienden.

Maar die dagen waren verdwenen in het verre verleden en er waren

verscheidene levens voorbijgegaan. Toen de zwarte gestalte voor hem de vorm van een man aannam, pantserde de Fetch zich. Er gingen allerlei apocriefe verhalen over de Wees onder de bewoners van de nederzettingen in het Fairwitchgebergte, maar één ding was in elk geval waar: ze zeiden dat het wezen twee gezichten had, een licht en een donker. Welk gezicht zou hij vandaag zien?

Licht. Het gezicht dat naar hem toe werd gekeerd was hetzelfde dat de Fetch altijd al gekend had: bleek en autocratisch. Sluw. Row was iedereen in verbaal opzicht altijd te slim af; lang geleden had hij de Fetch overgehaald tot de slechtste beslissing van zijn leven. Ze keken elkaar zwijgend aan, terwijl ze op de wonderige helling stonden en Mortmesne zich achter hen uitstrekte.

‘Wat wil je?’ vroeg Row.

‘Ik wil dit uit je hoofd praten.’ De Fetch maakte een handgebaar naar de berghelling onder hen. ‘De koers die je volgt. Er zal niets goeds van komen, zelfs niet voor jou.’

‘Hoe weet jij welke koers ik volg?’

‘Je beweegt je naar het zuiden, Row. Ik heb jouw dingen ’s nachts zien rondsluipen in de dorpjes onder de Glace-Vert. Ik weet niet wat je uiteindelijke doel is, maar arme Mortse dorpelingen spelen er ongetwijfeld geen rol in. Waarom laat je ze niet met rust?’

‘Mijn kinderen hebben honger.’

De Fetch voelde iets bewegen aan zijn rechterkant: daar was er nog een, een meisje van een jaar of tien. Ze zat op een rots en keek naar hem, met haar ogen strak op hem gericht.

‘Hoeveel kinderen heb je nu, Row?’

‘Binnenkort is het een heel legioen.’

De Fetch verstijfde en hij voelde hoe het donkere gat binnen in hem nog iets groter werd. ‘En dan?’

Row zei niets, lachte alleen maar breed. Er zat geen menselijkheid in die lach, en de Fetch onderdrukte de aandrang om achteruit te deinzen.

‘Je hebt het koninkrijk van Tear al een keer geruïneerd, Row. Moet je het echt nog een keer doen?’

‘Ik had hulp bij het ruïneren van Tears land, mijn vriend. Is het zo lang geleden dat je het vergeten bent, of heb je jezelf absolutie gegeven?’

‘Ik voel me verantwoordelijk voor mijn zonden. Ik probeer ze goed te maken.’

‘En hoe gaat het daarmee?’ Row strekte een arm uit en gebaarde naar het land onder hen. ‘Mortmesne is een open riool. De Tear zakt steeds verder weg.’

‘Nee, dat is niet waar. De Tear is gestut.’

‘Het meisje?’ Row lachte, een hol, somber geluid. ‘Kom op, Gav. Het meisje heeft slechts een loyale vazal en een goede verstandhouding met het publiek.’

‘Je houdt mij niet voor de gek, Row. Jij bent ook bang voor haar.’

Row bleef lange tijd stil en vroeg toen: ‘Wat doe je hier, Gav?’

‘Ik dien het meisje.’

‘Aha! Dus je bent weer gewisseld van loyaliteit.’

Dat deed pijn, maar de Fetch weigerde te happen. ‘Ze heeft jouw saffier, Row. Ze heeft Tears saffier, Tears bloed. Ze is er geweest.’

Row aarzelde. Zijn donkere ogen waren ondoorgrondelijk. ‘Waar is ze geweest?’

‘In het verleden. Ze heeft Lily gezien, ze heeft Tear gezien.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat heeft ze me verteld en ze is geen leugenaar. Het is slechts een kwestie van tijd voordat ze bij Jonathan komt. Bij ons.’

Row reageerde niet. Zijn ogen schoten van rots naar rots. De Fetch voelde dat hij eindelijk door de muur van onverschilligheid was gebroken. Hij slikte zijn woede in en drong aan. ‘Zie je niet hoe dit de zaken verandert, Row?’

‘Het verandert niets.’

De Fetch zuchtte. Hij had een laatste beetje informatie achtergehouden, weggestopt, alleen te gebruiken bij uiterste noodzaak. Dit was een wanhopige tactiek, een die Row op het spoor zou zetten. Maar het waren wanhopige tijden. De koningin werd gevangengehouden door de Mor-

ten, en de Fetch vreesde dat zonder haar de Tearling zichzelf zou vernietigen, Row of geen Row.

‘De kroon is gezien.’

Rows hoofd schoot omhoog, als de kop van een hond die iets ruikt op de wind.

‘De kroon?’

‘Ja.’

‘Waar?’

De Fetch antwoordde niet.

‘Hoe weet je dat het niet de Raleigh-kroon is?’

‘Omdat ik de Raleigh-kroon jaren geleden heb vernietigd om er zeker van te zijn dat Thomas hem nooit kon dragen. Dit is de echte kroon, Row.’

‘Mijn kroon.’

De moed zonk de Fetch in de schoenen. Ooit had hij deze man geholpen, niet gewoon gewillig maar met enthousiasme. Ze hadden allebei afschuwelijke misdaden begaan, maar alleen de Fetch had berouw. Row pakte en graaide zonder ergens een moment spijt van te hebben. Heel even vroeg de Fetch zich af waarom hij de moeite had gedaan om hier-naartoe te komen, maar hij schudde de gedachte van zich af en ploeterde verder.

‘Als we de kroon te pakken krijgen, Row, zouden we hem aan het meisje kunnen geven, dingen goedmaken. We kunnen het verleden goedmaken.’

‘Jij wordt al jaren gekweld door schuldgevoel en je gaat ervan uit dat dat bij anderen ook zo is. Bezoedel mij niet met een geweten. Als mijn kroon ergens is, zal ik hem terugpakken.’

‘En wat dan? Alle koninkrijken in de wereld zullen niet veranderen wat er met ons is gebeurd.’

‘Ik zie nu wat je van plan bent. Jij denkt dat het meisje een eind aan je leven kan maken.’

‘Het zou kunnen.’

‘Maar zal ze het doen?’ Row vertrok zijn mond in een kwaadaardige grijns. ‘Het is makkelijk om dat kind te doorzien, en ze is dol op je.’

‘Zij ziet alleen een knappe jonge man.’

‘Wat is de werkelijke reden dat je hier bent gekomen?’ vroeg Row. De Fetch zag iets van een rode gloed in zijn ogen toen hij dichterbij kwam. ‘Wat hoopte je te bereiken?’

‘Ik hoopte tot een overeenkomst te komen. Help me om de kroon te vinden. Help me de Tearling te herstellen. Het is nooit te laat, Row, zelfs nu niet.’

‘Te laat waarvoor?’

‘Om boete te doen voor onze misdaden.’

‘Ik heb geen misdaad begaan!’ siste Row, en het deed de Fetch deugd om te zien dat hij een gevoelige snaar had geraakt. ‘Ik wilde iets beters, dat was alles.’

‘En Katie?’

‘Je moet gaan.’ Rows ogen gloeiden en zijn gezicht werd nog bleker.

In elk geval voelt hij nog iets, hield de Fetch zichzelf voor, en toen realiseerde hij zich hoe weinig dat betekende. Er was geen emotie in de wereld die ooit zwaarder zou wegen dan Rows honger.

‘En als ik niet ga?’

‘Dan geef ik je aan mijn kinderen.’

De Fetch wierp een blik op het meisje dat vlakbij op de rots zat. Haar ogen glommen bijna koortsachtig en onwillekeurig kreeg hij een onbehaaglijk gevoel. De blote voeten van het kind, haar tenen vastgeklemd om de ijsskoude rots, zaten hem ernstig dwars, maar hij kon niet onder woorden brengen waarom.

‘Wat zijn ze, Row?’

‘Jij bent nooit een lezer geweest, Gav. Dit is oude magie, ouder dan de Oversteek, zelfs ouder dan Jezus Christus. Dit zijn oeroude wezens, maar ze doen wat ik wil.’

‘En je laat ze los in de Glace-Vert?’

‘Ze hebben net zo veel rechten als de andere dieren.’

Die opmerking was zo typisch voor hem dat de Fetch bijna in de lach schoot. Ineens zaten hij en Row weer op de oever van de Caddell, veertien en vijftien jaar, allebei met een vishengel in hun hand.

‘Ga nu.’ Rows stem klonk laag en venijnig. Zijn huid was nu zo wit dat hij gebleekt leek. ‘Loop me niet in de weg.’

‘Of anders, Row? Ik verlang naar de dood.’

‘Verlang je naar de dood van anderen? Het meisje?’

De Fetch aarzelde en Row glimlachte.

‘Ze heeft me bevrijd, Gav, mijn vloek verbroken. Ik kan haar niet meer gebruiken. Als jij me in de weg loopt, als zij me in de weg loopt, maak ik haar af. Het zal het makkelijkste zijn wat ik ooit heb gedaan.’

‘Row.’ Tot zijn eigen verbazing smeekte hij plotseling. ‘Doe dit niet. Denk aan Jonathan.’

‘Jonathan is dood, Gav. Jij hebt me geholpen hem te vermoorden.’

De Fetch haalde uit. Row vloog door de lucht en klapte tegen een rots aan, maar de Fetch wist dat als Row opstond er niets zou zijn, nog geen krasje.

‘Ah, Gav,’ fluisterde Row. ‘Hebben we dit niet vaak genoeg gedaan?’

‘Nee.’

‘Jij maakt jouw nieuwe wereld en ik maak de mijne. We zullen zien wie er wint.’

‘En de kroon?’

‘Mijn kroon. Als hij ergens is, zal ik hem te pakken krijgen.’

De Fetch draaide zich om en strompelde weg. Hij struikelde bijna op de helling. Toen hij tien passen had gelopen ontdekte hij dat hij wazig zag door het vocht in zijn ogen. De wind sneed door hem heen. Hij kon niet aan Tear denken zonder te huilen, dus richtte hij zijn gedachten op wat er hierna kwam.

De priester was al meer dan een maand vermist en het spoor was doodgelopen. De mensen van de Fetch waren verspreid over Noord- en Midden-Mortmesne, maar hij zou er een aantal terug moeten halen. Lear en Morgan, misschien Howell. De Fetch was lang bezig geweest met het opzetten van de opstand die nu overal in Mortmesne woedde, maar de kroon was belangrijk. Daar moesten ze allemaal naar op zoek. En dan was het meisje er nog...

Er prikten ogen in zijn rug, hij draaide zich om en voelde de kilte van

de wind dieper in zijn botten doordringen. De helling achter hem stond vol met kleine kinderen, met witte gezichten en donkere ogen. Blote voeten.

‘God,’ mompelde hij. De nacht leek gevuld met geesten, en hij hoorde de stem van Jonathan Tear, eeuwen van hem verwijderd maar heel dichtbij.

We zullen niet falen, Gav. Hoe kunnen we falen?

‘We hebben gefaald,’ fluisterde de Fetch. ‘Alle machtig, we hebben zo gefaald.’

Hij draaide zich om en liep verder de helling af, te snel om nog voorzichtig te doen, hij rende nu bijna. Een paar keer verloor hij haast zijn evenwicht, maar hij kon niet snel genoeg beneden komen. Toen hij onder aan de helling kwam, zette hij het op een rennen en stormde door de uitlopers naar het bosje waar hij zijn paard had vastgebonden.

Op de heuvel ver boven hem stonden de kinderen zwijgend te wachten, een stille golf die de brede helling bedekte. Ze ademden rustig, een schor gereutel dat weergalmde tegen de rotsen, maar er waren geen wolkjes zichtbaar tussen hun lippen. Row Finn stond vooraan en keek naar de piepkleine gestalte beneden. Ooit was Gavin het makkelijkst van iedereen te manipuleren geweest. Die dagen waren voorbij, net zoals Gavin zelf. Zijn ware identiteit was ondergebracht en verzonken in de mythologie van de man die ze de Fetch noemden. Die man zou voor grote problemen zorgen, maar Row bleef optimistisch terwijl hij de bleke oceaan van kinderen om hem heen opnam. Ze deden altijd wat hun werd opgedragen, en ze hadden een eeuwige, niet-aflatende honger. Ze wachtten alleen op zijn bevel.

‘De kroon,’ fluisterde hij terwijl hij een grote opwinding door zich heen voelde gaan, een opwinding die hij herkende van lang geleden: de jacht begon en aan het eind ervan lag de belofte van bloed. Hij had bijna driehonderd jaar gewacht.

‘Ga.’